

Другари на ловъ.

(Продължение отъ кн. IX).

V. Въ обратенъ пѣтъ.

вѣздигѣ вече лѣснаха на ясното нѣбе, когато двамата ловци оставиха сухата круша надъ вира на Чепинската рѣка. Тѣ вървѣха сѣ край потока, не

смѣеха по тъмно да минатъ на срѣща по шосето.

Потокътъ се извиwa между високи скали, опасва тъмни джбрави и се крие въ гѣсния проломъ.

Нашитѣ другари, обиколени отъ вси страни съ исполински върхове, вървѣха мълчеливо. Сравнявайки неволно себе си съ тия гиганти, тѣ изпитваха благоговение. Планинскитѣ

върхове криеха главитѣ си въ небесата.

Между тѣхъ пѣтницитѣ при-

личаха на мравки. Тѣ се вслушваха въ нощната тишина,зираха се въ тайнственото покривало на нощта и се радваха на блѣднитѣ зари, що имъ прашаше кротката мѣсечина.

